

Hình

Bóng

Người

Anh

Mùa Đông đến theo thu tàn vàng vò,
Gió se buồn, bé nhớ ông Noel,
Áo đỏ tươi, râu trắng, dáng mập hiền,
Mang quà đẹp cho trẻ ngoan khắp phố.

Nhà của bé tuy cơ hàn cực khổ,
Nhưng bé vui vì bé đã có anh,
Ông Noel chẳng phải đợi thông xanh,
Cho quà bé mỗi lần anh về phép.

Quả của bé ô mai và áo đẹp,
Bé mặc hoài để mãi nhớ tới anh,
Một chiều nào bé thích kết lá xanh,
Lâm chiếc mũ anh linh dù biệt kích.

Anh là bóng thiên thần em yêu thích,
Cánh đại bàng tung gió giữa đại dương,
Anh xông pha trên mũi giáo rừng thương,
Cho bé được an lành bên sách vở.

Màu nhung nhớ đã hòa vào nhịp thở,
Đôi theo anh trên từng ánh sao đêm,
Đường anh đi em dệt mộng em đêm.

Tên anh mãi chắt chiu dòng mực tím.

Trời hôm ấy là vàng buồn chết lìm,
Bé dõi hồn sao là chẳng mãi xanh,
Trời đổi mùa chỉ cho bé nhớ anh,
Ôm cặp sách đứng trông với đầu ngõ.

Trông tan học chợt lăm nao lòng nhỏ,
Đường về nhà dài dằng dặc cong quanh,
Kìa xa xa người linh trên mũ xanh,
Bé thầm trách sao chân mình quá ngắn.

Nôi mừng rõ tung bay tà áo trắng,
Lòng nao nao hụt hẫng bước chân nhanh,
Mẹ đón anh mà nước mắt chảy quanh,
Vi người ấy chẳng là anh của bé.

Trời sụp tối mắt em mờ cay xè,
Dù không tin, là sự thật anh ơi!
Mẹ con em nghẹn nức chẳng thành lời,
Người ta báo tin anh đèn nọ nước.

Bé ngồi kể bên anh như thu trước,
Lau mồ anh mà kể chuyện thu nay,
Bóng hình anh mãi mãi sẽ không phai,
Trong tim bé, người anh hùng bất diệt.

Trúc Giang

CUNG

CHÚC

TÂN

XUÂN